

Radost z nalezených ztracených Lk 15,1-32 rodinné bohoslužby 27.5.18

Lukáš 15,1-7

Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: "On přijímá hříšníky a jí s nimi!"

Pověděl jim toto podobenství: "Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.' Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.

1. Truhla s překvapením pro nejmenší

Co v ní je? Nápís „Pozor, 100!“ Co to si znamená? Máme tu pasoucí se ovce – je třeba je sehnat večer dohromady, aby nám nějaký zloděj neukradl.

(Děti sbírají)

Kolik jich je? „...“ (99)

Myslíte, že jsou všechny?

(Co bylo napsáno v truhle?)

Chybí nějaká? Kolik?

A vadí to? Nestačí, když jich máme 99? Máme přece dost...

Nám o možná stačí – ale co ta 1 chudinka?

ZKUSTE JI HLEDAT! Kde je? Kdo bude šikovný pastýř, který najde ztracenou ovci?

Našli jsme ji?

Tak to musíme oslavit!

Zpívejte píseň chvály, vzdejme díky!

2. Pro starší: Bráchovo vyprávění (podle přípravy pro NŠ)

Jmenuju se Karel. Mám mladšího brácha Jonáše.

Vlastně – měl jsem, dokud tu na statku s námi žil. Spolu jsme si hráli, chodili do školy. A taky společně pracovali.

Krávy, kozy, ovce, slepice a kačeny, k tomu velká pole. I když brácha na práci nikdy moc nebyl, pořád myslel na něco jiného. Chtěl vidět svět, chtěl si užívat. Jednoho dne se rozhodl, že odejde. Přišel za tátou a vyžádal si od něj peníze. Prý ať ho vyplatí, že mu to tady stejně patřit nebude. A navíc že on stejně na hospodaření není.

Tátovi to bylo líto, ale nezdržoval ho. Vyplatil ho - Jonáš popadl peníze a odešel. Spěchal tak, že se ani pořádně nerozloučil.

A já tu od té doby dřů sám. Makám jak šroub. A nejde jen o práci, nádeníků máme dost.

Ono to dá fušku vést hospodářství pěkně poctivě, jak si táta přeje. Mám co dělat, abych splnil všechny tátovy rady a příkazy. Prostě dřina do úmoru. Už je to pár let, co Jonáš odešel.

A dneska se vracím z pole a slyším hluk zábavy. Jako by se doma zpívalo a tancovalo.

Není žádný svátek – tak se ptám služebníka, co se děje. A ten na to, že se vrátil.

Kdo? – No, Jonáš. Přišel prý celý hladový a otrhaný. Ale otec, jen ho v dálce uviděl, vyběhl mu vstříc, hned ho objal a políbil. Jonáš dostal nové šaty, boty i prsten. A dokonce pro něj dal zabít vykrmené tele. Uspořádal hostinu.

Pěkně mě to nadzvedlo – kvůli mně, ktorej tady dennodenně dřů, by to otec nikdy neudělal! No přijde vám to fér? Mně tedy ne.

Stojím naštvane venku. Jít se přivítat za tím povalečem, co beztak všechno roztočil po hospodách? Ani náhodou!

Stmívalo se, jen rozsvícená okna svítila do tmy a bylo slyšet hudbu a zpěv. Jak někde na svatbě!

A jak tak stojím venku, koukám – někdo za mnou jde. Táta!

A jak jsem naštvanej, rovnou to na něj vybalím:

Tolik let už ti sloužím, žádný tvůj příkaz jsem neporušil; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych si udělal oslavu! Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele!

Pak jsem se zarazil. Co jsem si to dovolil otci říct? Teď mne asi pěkně zpraží.

Ale otec mě úplně dostal. Začal mne přesvědčovat, ať se k té oslavě přidám taky.

Prý – vždyť to vypadalo, že už se Jonáš nevrátí. Často mi bylo, jako bych ho úplně ztratili. A když se teď našel – jako by znova ožil. Copak se něco takového nemá oslavit? Přidáš se, Árone?

Co myslíte, přidá se brácha k oslavě? „...“

V Ježíšově příběhu se to nevypráví. Ale přidat se teď můžeme my všichni.

3. Pro dospělé /Lk 15,1-2

Jako stále silnější proud

táhnou se k Ježíši jedna profláklá existence za druhou. Jako když mravenci ucítí někde tučné sousto – a nejdřív leze jeden za druhým – a pak už se slévají do dvoustupů a pětistupů – takhle nějak vycítili celníci a hříšníci: Ježíš – to je to pravé pro nás. A tak se ve stále větších houfech stahují k Ježíši.

Z čeho to vycítili?

Z toho, co v evangeliu bylo dosud o Ježíši slyšet – a co chtějí teď poslouchat dál, čím se chtějí sytit a žít: Dnes se vám narodil Spasitel. Dnes se splnilo slovo o blízkosti služebníka, který třtinu nalomenou nedolomí. V Království Božím místa dost – dál kdo chce vejít, vzácný host. A navíc, jak s záhy ukázalo – Ježíš nikoho nevyhání. Každého bere k těm příběhům, kde je to doslova Boží. A Boží, to je už od starého Abrahama vždycky tam, kde je čk přijat s celou svou bezvýchodností – kde se dá dýchat – kde dostanu naději – anebo rovnou šanci začít znova. Tohle byl signál – který všem těm značkovým profláklým existencím nepřekonatelně přitažlivě zazněl či zavoněl: Tady za tím Ježíšem je třeba se vydat.

Uslyšeli – a chtějí to poslouchat.

A mají co poslouchat – protože u toho nazaretského kazatele Božích věcí slyšíš o Bohu to nejpodstatnější. Slyš, Izraeli – a slyšte lidé ze všech světových stran – tady se vám nabízí Bůh, který se vás ujímá takových, jací jste: Dává ochutnat sílu milosrdenství i odpuštění. Vysvobozuje z pastí, které čk umí chystat druhým, ale možná nejvíc sám sobě - a staví na nohy. Jako kdyby dával nový život nebo co. A mravenci se stahují v sílícím zástupu. A jestli my s nimi – je to jen dobře. Od toho tu je koneckonců církev – od toho se v ní čtu příběhy víry – aby tenhle signál vždy znova zazněl či zavoněl do světa i do života. Nám i druhým.

Problém je – že církev vždy znova propadá potřebě nějak to Boží bezpodmínečné pozvání a přijetí zменеžovat. Komu ano – a komu ne. Od kdy do kdy – a co za to. Ty jsi mravenec moc černý, tady berem jen nazrlé. Ty máš nakřivo tykadlo – ty ses dostavil z mraveniště, kde se rodí nenapravitelné plémě. Ty máš na čele pŕlměsíc – ty rudou hvězdu – ty zas nemáš ty správné evangelické příbuzné.

Farizeové a zákoníci. Horliví strážci pravdy Kristovy – z nichž se dřív či později stanou její ještě horlivější majitelé.

Právě JIM (a s nimi ovšem zase i nám) vypráví Ježíš tu sérii příběhů, kde se hledají a přijímají ti prý nepřijatelní, ztracení. Přičemž pastýř, či otec (anebo sama nebesa) to samou radostí z jejich nálezu nemůžou vydržet a pořádají hostinu pro všechny kolem. Právě jim (a s nimi občas i nám) se ty příběhy vyprávějí – jako šance pochopit: To co se vám na Kristu nelíbilo – co jste kritizovali – to je to pravé ořechové.

Proto mají ty příběhy znít vždy znova - dětem i dospělým - lidem víry (začátečnickům i pokročilým) – i lidem pochybností - lidem žijícím láskou a pravdou – i cynikům, co založili zatím své živobytí na převlékání kabátů a umění na všem vždy vyřískat prachy. Farizeům – i celníkům a hříšníkům.

Bůh vás bere – přijímá a obdarovává – a zve vás k radosti svého Království. K novému životu nalezených ztracených.

Ježíš jako pastýř této pravdy za ni položil i svůj život – aby bylo už teď jako v nebi, tak i na zemi. Aspoň občas. Amen.

Pořad bohoslužeb

Píseň: 217,1+2

In: Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.

AMEN

Píseň Sv 355 (Vlak Bí)

Modlitba

Náš Pane a Otče, společně ti, malí i velcí, děkujeme, že smíme být tady. Tobě přece záleží na tom, aby se tvoje království stalo i naším domovem. Kvůli tomu Ježíš kázal, uzdravoval a odpouštěl, kvůli tomu zemřel a byl vzkříšen. I dnes tě za to chválíme písničkami a modlitbami.

Tobě Pane svěřujeme i svou starost - o všechny, kdo tady s námi nejsou. Ať už proto, že nevědí, nechtějí, zapomněli. Prosíme - dej nám poznat, že ti záleží na nich i na nás. Buď s námi a smiluj se nad námi. AMEN

Pro nejmenší: AKCE OVCE

1. čtení Lk 15,3-7

Píseň 694,1+2

Pro starší: Bráchovo vyprávění (podle přípravy pro NŠ)

Píseň 694,3-4

Kázání Lk 15,1-2

Píseň 422

Ohlášení

Přímluvy

Poslání Ř 12,9-10.15-16a

Požehnání

Požehnejž tobě Hospodin a ostříhejž tebe. Osvěť Hospodin tvář svou nad tebou a buď milostiv tobě. Obratiž H tvář svou k tobě a dejž tobě pokoj. AMEN

Píseň 500,5-6